

kem zjištěném, nelze spatřovati ani skutkovou podstatu některého jiného trestného činu, bylo zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek jako zmatečný podle č. 9 a) § 281 tr. ř. zrušiti a obžalované podle § 259, č. 2 tr. ř. zprostiti obžaloby.

Čís. 5434.

Zákon o maření exekuce (čís. 78/1883 ř. z.).

Pojem »hrozící exekuce« a »odstranění zabaveného předmětu«.

T ý ž s k u t e k pachatelův nemůže býti podřaděn ustanovení § 1 zákona o maření exekuce a zároveň — byť i ve vztahu k jinému věřiteli — též ustanovení § 3 téhož zákona.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1935, Zm I 1112/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Klatovech ze dne 17. září 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ 1 a 3 zákona o maření exekuce ze dne 25. května 1883, č. 78 ř. z., pokud napadala výrok, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 1 zákona o maření exekuce; vyhověl jí však, pokud směřovala proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 3 zákona o maření exekuce, napadený rozsudek zrušil v tomto výroku a z úřední moci podle § 290, odst. 1 tr. ř. též ve výroku odsuzujícím stěžovatele pro přestupek podle § 1 téhož zákona, dále ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisících jako zmatečný a přikázal věc okresnímu soudu ve Kdyni, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, dovolávající se důvodu zmatečnosti č. 9 (patrně 9 a) § 281 tr. ř., nelze přisvědčiti, pokud vytýká, že nalézací soud po právní stránce pochybil, shledav ve zjištěném jednání stěžovatelově skutkovou podstatu přestupku podle § 1 zákona o maření exekuce. Napadený rozsudek podle doznání stěžovatelova bere za prokázáno, že stěžovatel někdy v červnu 1934 převedl autobus, o nějž jde, na svou dceru, že tak učinil proto, že měl mnoho dluhů — mimo jiné dluhoval K. K-ovi 543 Kč 50 h a Dr. M. M-ovi 293 Kč 95 h, — že nemaje peněz nemohl tyto dluhy zaplatiti a proto, aby aspoň onen autobus »zachránil«, převedl jej na svou dceru. Z těchto zjištěných skutečností plyne logicky závěr nalézacího soudu, že stěžovateli v době závadného jednání hrozila exekuce a že si byl toho vědom, neboť exekuce hrozí každému, kdo ví, že má v určité době platiti, avšak nechce, nebo je si vědom toho, že mu platiti nebude možno (rozh. č. 3138 a j. Sb. n. s.). Právem proto nalézací soud též usoudil, že stěžovatel jednal v úmyslu, by zcela nebo zčásti zmařil uspokojení svých věřitelů. Aby proti dlužníku již byla zahájena exekuce, zákon ke skutkové podstatě trestného činu podle § 1 zákona o maření exekuce nevyžaduje. Proto nesejde na tom, zda autobus byl v době, kdy stěžovatel jej převedl na svou dceru, již exekučně zabaven pro pohle-

dávky oněch dvou věřitelů a zda stěžovatel o tom věděl, a není třeba se obíratí příslušnými námitkami zmateční stížnosti, to tím méně, poněvadž s hlediska § 1 zákona o maření exekuce stačí, vzešla-li z činu dlužníkovy taková přeměna v jeho jmění, která způsobuje věřiteli obtíže, obzvláště průtahy ve vydobytí pohledávky (rozh. č. 4795 a j. Sb. n. s.).

V neprospěch stěžovatelův je však odsuzující výrok stížen zmatkem podle č. 9 b) § 281 tr. ř., pokud se rozsudek neobírá otázkou, zda trestnost skutku nepominula promlčením. Skutek byl podle rozsudkového zjištění spáchán v červnu 1934. První ze soudcovských úkonů, kterými se podle § 531, odst. 1 tr. z. přerušuje promlčení, stal se v této trestní věci podle spisů dne 20. března 1935 tím, že krajský soud v Klatovech dožádal okresní soud ve Kdyni za výslech stěžovatele jako obviněného (srov. rozh. č. 2961, 225 Sb. n. s.). Uplynula tedy doba více než tříměsíční, která tu platí podle § 532 tr. z. vzhledem k trestu v § 2 zákona o maření exekuce stanovenému pro přestupky podle §§ 1, 2 téhož zákona, a byl by tedy čin obžalovaného za předpokladů § 531 tr. z. promlčen. Bylo tedy na soudu první stolice, aby zkoumal, zda tyto další předpoklady tu byly. Neučinil-li tak a uznal-li přes to obžalovaného vinným, spočívá výrok ten na neúplném, po případě nesprávném použití zákona, a trpí proto zmatkem podle č. 9 b) § 281 tr. ř., jenž nebyl sice uplatněn zmateční stížností, k němuž bylo však podle § 290, odst. 1 tr. ř. přihlédnouti z moci úřední.

Pokud jde o výrok odsuzující stěžovatele pro přestupek podle § 3 zákona o maření exekuce, uplatňuje stížnost právem názor vyslovený a blíže odůvodněný v rozhodnutí č. 2587 Sb. n. s., že skutková podstata tohoto přestupku předpokládá o d s t r a n ě n í, t. j. svémocné o d n ě t í zabaveného předmětu z úředního opatření, a že v tomto smyslu nejde o odstranění, byl-li takový předmět sice svémocně zcizen (prodán), zůstal-li však přes to na posavadním místě, změniv pouze držitele. Pro posouzení věci s tohoto hlediska neobsahuje však rozsudek potřebných skutkových zjištění, neboť uvádí jen, že obžalovaný dozal, že při prodeji autobusu, pokud se týče když jej převedl na svou dceru, věděl, že autobus byl soudně zabaven pro pohledávku obchodního družstva v P. a že tato exekuce do té doby ještě nebyla zrušena, třebaže vymáhaná pohledávka byla tehdy již uhrazena, — ale nezjistil, jakým způsobem byl vlastně onen prodej, pokud se týče převod uskutečněn, a výsledky trestního řízení po této stránce nehodnotil. Odsuzující výrok jest arci v tomto směru právně mylný především proto, že si nalézací soud neuvědomil, že podle jasného doslovu § 3 zákona o maření exekuce («Kdo, k r o m ě p ř í p a d u v § 1 v y t ě n ě h o, věci . . . odejme úřednímu nakládání) je vyloučeno, aby t ý ž s k u t e k byl podřaděn nejen ustanovení § 1, nýbrž zároveň — byť i ve vztahu k jinému věřiteli — též ustanovení § 3 zákona o maření exekuce, — nehledíc k tomu, že rozsudek ani tu neuvažuje o otázce promlčení. Bylo proto napadený rozsudek v celém rozsahu zrušiti a poněvadž je třeba dalšího jednání v první stolici a podle toho, co uvedeno, jde již jen o přestupek, bylo podle § 288, odst. 2, č. 3 tr. ř. věc přikázati příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.